

Đăng Châu

Nghề Của Ba

Trước, ba nó cũng là công chức nhưng vì bất đồng với cung cách làm ăn bất bình thường của một số người trong cơ quan. Ba nó xin nghỉ.

Về nhà, bà nó sắm một chiếc xích-lô, ông bảo: "Đạp xích-lô vậy mà tự do, thoải mái hơn, được làm chủ công việc của mình và thu nhập bằng chính sức lao động đích thực của mình."

Từ ngày bà nó đạp xích lô, nó bỗng trở nên trầm mặc, ít giao du với bạn bè, nó không còn vui vẻ, nhí nhảnh như trước nữa.

Một lần đi học về, không may nó bị trúng gió, bạn bè dìu nó vào lề đường dưới gốc cây bàng. Tay chân nó cứng đờ, mặt xanh như tàu lá chuối. Giữa dòng xe cộ ngược xuôi, hồi hả, bạn nó đón một vài chiếc xe máy để nhờ chở nó đến bệnh viện nhưng chẳng ai chịu dừng. Bỗng một chiếc xích lô ở đâu trờ tới và dừng lại, bác xích lô liền bế nó lên xe và chở ngay đến bệnh viện. Đến nơi bác lại bế nó đến tận phòng cấp cứu. Bạn nó cũng vừa đến cảm ơn và xin gởi tiền xe. Bác nhất định không lấy.

Được đưa đến bệnh viện kịp thời nên cơn nguy hiểm đã qua, nó nhanh chóng khỏe trở lại. Nghe bạn kể, những giọt nước mắt hối hận lăn dài trên má. Nó bỗng thấy yêu quý và mến phục tất cả những người đạp xích lô tốt

bụng. Nó tin rằng trong số đó sẽ có cả ba của nó – bởi nó biết tính ba – và nó cảm thấy rất tự hào về ba của nó.

Nguồn: Thời áo trắng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003